

Durmuş Hocaođlu

Türkiye Üzerindeki Müdâhale Zorlamaları Tırmanıyor

Yeniçağ, “Analiz”, 23 Şubat 2007, Cuma., s.12
“Analiz” Sıra No: 494; 2007-009; Şubat-05

YENIÇAĞ

NOT: Bu yazının basılı metni bir miktar kısaltılmıştır — D.H.

Bir önceki yazımda, kalıbı beş para etmez adam müsveddelerinin “idol” muâmelesine lâyık görüldüğü bu memlekette hâlâ yeri doldurulamamış olan ve hâlâ kadr ü kıymeti îcap ettiği seviyede takdîr edilmekten uzak bulunan hakikî, saf bir entellektüel olan Cemil Meriç’ten bir cümlecik bir iktibasta bulunmuştum; şimdi merhum üstâdın bahse konu ettiğimiz yazısının ilgili paragrafının tamâmını - aradaki tek bir cümleyi atlayarak - okuyalım [“Bütün Kur’anları Yaksak...”., *Jurnal: I.*, İletişim Yay., 3. Baskı, Ekim 1992, s.384-385]:

“Avrupa insanı Doğuyu tanımaz. Avrupa insanı kalabalıktır. İslamla Hristiyan, Haçlı Seferlerinden beri tez’le antitezdir. Bütün Kuran’ları yaksak, bütün camileri yıksak Batı insanın gözünde Haçlı Seferlerinin yalnkılıç ve tekbir getiren cündileriyiz. Avrupa’nın bir nevi tezadı idik. Yani kıtayı tamamlıyorduk. Şimdi maymunuyuz. Yani hiçbir haysiyeti, hiçbir hikmet-i vücudu olmayan ananesiz, haysiyetsiz, sırnaşık gölgesi. Avrupa materyalizmine rağmen Hristiyandır. Hristiyanlık Doğu ismi anılır anılmaz şahlanıverir. İşçisi de, Marksisti de, Hristiyandır hep Avrupalının. Durup dururken hristiyan değildir belki. Ama Hristiyan bir devletle Müslüman bir devlet arasında bir tercih yapmak gerekince safkan Hristiyandır. Biz Müslüman olduğundan, Doğulu olduğundan, Türk olduğundan utanan, aczinden tarihinden, dilinden utanan şuursuz bir yığın haline geldik./.../Kendi kendine kazık atan, efendilerimiz gücenmesin diye hazinelerini gübre ile kamufle eden bir entelijansiya.”

Ayrıca tefsîre hâcet bırakmayacak bu kompakt ve kısa paragraf dahi, Batı’nın Türkiye ile hesaplaşmasının ardındaki gerçek itici motoru açıklamaya kafi gelmektedir: Batı, tâ en gerilere, Attila’ya kadar uzanan binaltıyüz yıllık tarih boyunca Türkleri hep ve dâimâ, bedenine batmış yabancı bir cisim olarak telâkkî etmiş ve bütün mesâisini onu çıkarıp atmaya hasretmiş; Türklerle olan münâsebetlerini bir kan dâvâsına dönüştürmüştür.

★ ★ ★

Tam bu noktada, yine bir önceki yazıma avdet ederek, en sondaki iki cümleyi derpîş etmek istiyorum: “Batı Türkiye’ye müdâhalede bulunmak için tezgâh kuruyor ve asıl, kökteki sebebi de budur: Tarihî hesaplaşma. Batı, bu hesaplaşma için kendisini hazır hissediyor belli ki; ya biz?”

Evet; gerçekten de Batı, böylesi bir tarihî hesaplaşma için müsâit ve münâsip bir zaman ve zemînde olduğunu düşünüyor olsa gerek, vaziyet öyle gösteriyor. Kendi zâviyelerinden pek de haksız sayılmazlar hani; çünkü Türkler dizlerinin üstüne çökmüş bulunuyorlar – en azından böyle olduğu düşünülüyor-; çünkü Türklerin içinden hiç bu kadar aptal ve hiç bu kadar alçak çıkmamıştı ve hiç bu kadar saldırgan, hiç bu kadar pervâsız ve hiç bu kadar güçlü, hiç bu kadar müessîr olmamışlardı; yine tam zamânıdır, çünkü, yârın bu konjonktürel şartlar bu kadar müsâit olmayabilir. Hâsılı, tam zamanı; sonra geç kalınmış olabilir.

Ama yine de hesabın tam oturduğu henüz söylenemez; daha daha kuvvetli esbâb-ı mücibeler bulunmalı. Bunun da en kestirme yolu, ancak ve yalnız, bütün dünyanın – hani artık o cıvık çıkmış cıvık küreselleşme deyimiyle “dünya kamuoyunun – Türkler’in yeniden adam kesme, kitlevî katliâm yapma arefesinde olduğuna kuvvetle iknâ edilmesi lâzım. Geçen sene stratejisini “Devlet’e Karşı Savaş”tan “Millet’e Karşı Savaş”a dönüştürerek bu yolla Türkiye’ye hâricî müdâhaleyi celbetmeye çalışan “Pe-Ke-Ke” buna muvaffak olamadı; bu sene mes’elenin yeni bir veçhesi, Hrant Dink suikasti ile sahneye kondu; şimdi o tırmandırılıyor. Yâni, Türkiye üzerindeki müdâhale zorlamaları tırmanıyor ve öyle görünüyor ki, tırmanma da tırmanacak. Nitekim, iki gün evvel (21 Şubat, Çarşamba), Fransa’yı ziyâret eden Ermenistan Cumhurbaşkanı Robert Koçaryan’ın konuşmalarının omurgasını oluşturan, maddeleştirdiğim şu cümleleri hayâtî bir îkaz anlamına gelmektedir:

- 1: Türkiye, 1915’te olduğu gibi, işlediği suçu kabul etmeyen bir komşudur;
- 2: Türkiye “soykırım”ı resmen tanımalıdır;
- 3: Bu sâdece ahlâkî bir mes’ele değil, aynı zamanda Ermenistan’ın millî güvenlik mes’elesidir;
- 4: Bu yapılanların tekrarlanma riski vardır.

★ ★ ★

Bence mes’elenin sırrı dördüncü maddede:
“Türklerin yeni bir soykırım yapma riski vardır...”

★ ★ ★

Ey Millet!
Ne demek istiyor bu adam?
Bence, yakında olması muhtemel şeyleri anlatıyor...

